

Holt nyelv

(feleségemnek)

Miért kellett Istennek összehúznia magát, hogy a semmit megteremtse a leendő világ helyén? Mikor először néztem rád, csak az ismerős, együtt belakott tér derengett, de szorongtam magam összehúzni, hogy helyet teremtsék Neked, hogy aztán egész világom legyél. Félálomban, betegen, két világ határán szólt az a hang, nevedet mondta, s azt: „kap még egy utolsó esélyt”. Egyes szám harmadik személyben beszélt rólam, mint mikor a sebész a szikét használja, kivágta belőlem negyven év görcsét, a megélelenség szégyenét. Az, hogy élek, neked köszönhető, s ezt megköszönni nem lehet, közös fiunkkal tölthetem be a teret, amit mindennap jelenléteddel bélelsz, s nekem, ki mindent belső, eltompult fényben láttam, felnyitottad a külső fényeket, színe lett annyi helynek, helységnek, új táj- és vízrajz fért rá lelkem pergamenjére, amit olvasni csak te tudsz. Annyi holt nyelv tudója, az én halott nyelvemet élővé tetted – tudtad-e, hogy a holt nyelveid nemcsak olvasni lehet, de bennem, úgy hogy már soha ne lehessen nélküled, feltámasztani?

Egy demens asszony

Egy demens asszony. Nem az a szörnyű benne, hogy emlékei helyén a fejfájásnak és a levegőben elhasító repülőgép hangjának elkülöníthetetlen elegye maradt, sokkal rosszabb, hogy amire néz, az nem néz vissza rá. Úgy lehet megfigyelni, ahogy a fák növekedését. Akár évekig semmi. Egy bölintás azt jelenti, nem értelek. Egy tagadó mozdulat pedig a teljes odaadás. Foghatsz egy kötelet, és oszlophoz, fához, magadhoz kötheted. Úgy tehetsz, hogy nincs. De ha messze elkerülöd, mihelyt lehunyod a szemed, álmodnál is közelebb bólogat óriásra dagadt feje, mindenre igent mond, nem jelent semmit, meggyőz, hogy törődhetsz vele, kényszerít, hogy belásd, a törődésed minden gesztusa véglegesen lezárt múlt időben tart fogva, mint egy kút, ami sosem ad a szomszédnak vizet. Itasd inkább. Rajzolj a bőrére repülőt, amiben sehol sem kell lennie, elég, ha örökre két desztináció között tartod. Sűj neki titkokat, amiket nem ért. Használj arra, hogy fájdalmadat érzéstelenítsd. Rajzolj rá sok mindent, láthatatlanul. Az segít. Nem lakja az időt, csak telik vele és nélküle, napot, felhőket, gesztenyefákat a fejbőrére mutatóujjaddal írsz, mint egy tengerré változó víz felszínére. Szeresd, ha kell, múlt időben. Szerettelek, hazám.